

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1936	Κυρ. Α' Νηστ. (Ἐβρ. 11,24-26,32-40 – 12,2) 20 Μαρτίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ προτίμησι

«Πίστει Μωυσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς φαραῶ, μᾶλλον ἐλόμμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν» (Ἐβρ. 11,24-25)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἢ ὅπως λέγεται διαφορετικὰ ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅλοι οἱ ἱεροκήρυκες θὰ μιλήσουν γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Νὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία; Στὴ λίγη ὥρα ποὺ διαθέτουμε μᾶλλον θὰ τὴν ἀδικήσουμε.

Ἀλλὰ κι ἂν εἶχαμε χρόνο, ποιά γλῶσσα μπορεῖ νὰ τῆς πλέξη ὕμνο ἐπάξιο! Γιατί τί εἶνε Ὁρθοδοξία; Εἶνε ἡ βάτος ἡ καιομένη καὶ μὴ καταφλεγόμενη, εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ποὺ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, εἶνε τὸ «ἄφραστον θαῦμα» (καν. Μ. Σαββ.), κάτι ποὺ δὲν ἐκφράζεται μὰ τὸ ζῆ καὶ τὸ αἰσθάνεται κανεὶς. Μπορεῖ νὰ εἶσαι καθηγητὴς θεολογίας, δεσπότης, πατριάρχης, νὰ ἔχης κάνει τὸ κεφάλι σου ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ θεολογίας, μὰ δὲν τὴ νιώθεις τὴν Ὁρθοδοξία ὅπως τὴ νιώθει ἓνας ἀπλὸς Χριστιανὸς ποὺ πιστεύει βαθειὰ στὸ ὀρθόδοξο δόγμα.

Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό, γιατί ἐν τῷ ἀπειρῷ ἐλέει του ἐξέλεξε αὐτὴ τὴ μικρὴ γωνιά, ποὺ ἔνε βράχια καὶ πέτρες, νὰ εἶνε τρία πράγματα· **φύλακας, κήρυκας καὶ μάρτυρας** τῆς Ὁρθοδοξίας. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς τώρα ἔχουμε χρέος νὰ φανοῦμε ἄξιοι τῶν προγόνων μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα ὑψώνει τὰ τιμημένα λάβαρα, προβάλλει τὶς ἱερὲς εἰκόνες τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἁγίων καὶ ἐπικαλεῖται τὴ βοήθειά τους. Προβάλλει ἀκόμα μπροστά μας τοὺς ἥρωες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, οἱ ὅποιοι διὰ λόγου, διὰ θαυμάτων καὶ δι' αἵματος μαρτυρίου βεβαίωσαν τὴν πίστι. Μεταξὺ δὲ τῶν ὀνομάτων ποὺ ἀνήκουν στὸν κόσμον τῆς παλαιᾶς διαθήκης ὁ ἀπόστολος μνημονεύει στὴν ἀρχὴ τὸ **Μωυσῆ**. Καὶ μ' αὐτὸν θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀπασχολήσω γιὰ λίγο. Τὸν προβάλλει γιὰ νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Σὲ τί νὰ τὸν μιμηθοῦμε; Σὲ μιὰ ἠρωικὴ του **ἀπόφασι**. Τί ἔκανε ὁ Μωυσῆς;

Μωυσῆς εἶνε ὄνομα ὄχι ἑλληνικὸ ἀλλὰ ἑβραϊ-

κό. Σημαίνει **«αὐτὸς ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὰ νερά»**. Γιατί; Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἓνας τύραννος φαραῶ εἶχε βγάλει διαταγή, ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἑβραίων νὰ σκοτώνωνται –γενοκτονία δηλαδῆ–, καὶ ἦταν ὑπεύθυνοι ἡ μαμμὴ, ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας. Ἡ Ἑβραία μητέρα του τὸν ἔρριξε στὸ ποτάμι ὄχι βέβαια γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ, ὅπως κάνουν σήμερα οἱ γυναῖκες μὲ τὶς ἐκτρώσεις, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ ἐπέπλεε στὰ ἀβαθῆ νερὰ τοῦ Νείλου, ἐκεῖ στὶς καλαμιές μέσα σ' ἓνα πανεράκι, τὸ χαριτωμένο αὐτὸ μικρὸ παιδί ποὺ ὀνομάστηκε Μωυσῆς.

Σώθηκε λοιπὸν ἀπὸ τὰ νερά. **Πῶς σώθηκε;** Ἡ θυγατέρα τοῦ φαραῶ ἔκανε τὸν περίπατό της μὲ ἀμάξι στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Εἶδε νὰ ἐπιπλῆ τὸ πανεράκι μὲ τὸ παιδί, τὸ πῆρε, τὸ ἔφερε στὰ ἀνάκτορα τοῦ πατέρα της καὶ τὸ υἱοθέτησε. Ἐκεῖ ἀνατράφηκε μὲ ὅλα τὰ πλούτη, τὶς ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις ποὺ ἔχουν τὰ παλάτια. Ἡ πριγκίπισσα τὸ ἐμπιστεύθηκε σὲ σοφοὺς δασκάλους. Καὶ εἶχε ἡ Αἴγυπτος τότε σπουδαίους ἀστρονόμους, μαθηματικούς, φυσικούς καὶ ἄλλους μεγάλους ἐπιστήμονες, ποὺ κατασκεύαζαν μεγάλα τεχνικὰ ἔργα – ἀπόδειξις οἱ γνωστὲς πυραμίδες. Ἐκπαιδεύτηκε λοιπὸν τὸ παιδί αὐτὸ μὲ ὅλη τὴ σοφία τῶν Αἰγυπτίων, μὲ σκοπὸ νὰ γίνῃ μιὰ μέρα διάδοχος τοῦ φαραῶ. Ἀνοιγόταν μπροστά του μέλλον λαμπρό.

Ἔμαθε ὅμως τὴ γενιά του, τὴν ἱστορία του, ἀπὸ ποῦ κατάγεται, ποιοὶ εἶνε οἱ πρόγονοί του. Κι ὅταν μεγάλωσε, μιὰ μέρα **ἐγίνε ἀφαντος ἀπὸ τὰ παλάτια!** Κλαίει ὁ φαραῶ, κλαίει ἡ πριγκίπισσα, κλαῖνε οἱ πάντες, διότι ὁ χαριτωμένος αὐτὸς νέος χάθηκε. Ποῦ πῆγε, τί ἔκανε;

Ρωτᾶτε τί ἔκανε; Ἐκανε κάτι ποὺ δὲν κάνουμε ἐμεῖς. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς προβάλλεται σήμερα ὡς παράδειγμα. **Πῆρε ζυγαριὰ καὶ ζύγισε.** Ἄπ' τὴ μιὰ μεριά ἔβαλε τὰ παλάτια, τοὺς θησαυρούς, τὰ βιβλία τῶν σοφῶν, τὶς πυραμίδες, τὰ

στέμματα, τὰ σπαθιά, τὶς ἀνέσεις, τὶς διασκεδάσεις, τὰ τραγούδια, τὶς γυναῖκες, ὅ,τι ἐλκυστικὸ ὑπάρχει στὸν κόσμον. Ἄλλὰ ἡ ζυγαριά ἐκλίνει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ποῦ ἦταν βαρύτερο. Ποιό εἶνε τὸ βαρύτερο; Τὸ λέει σήμερον ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ εἶπα στὴν ἀρχή· «**Πίστει Μωυσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς φαραῶ, μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν**» (Ἐβρ. 11,24-25). Αὐτὰ ποῦ λέμε στὴν ἐκκλησία ἔχουν ὅλα νόημα, ἀλλὰ εἶνε «χοντρὸ νόμισμα» καὶ χρειάζεται νὰ τὰ κάνη κανεὶς λιανὰ γιὰ νὰ τὰ καταλάβη ὁ λαὸς μας.

Λέει σήμερον ὁ ἀπόστολος, ὅτι ὁ Μωυσῆς τὰ ζύγισε ὅλα, καὶ εἶδε ὅτι παραπάνω ἀπὸ αὐτά, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἀλλὰ κι ἀπὸ τὴ Γῆ ὀλόκληρη, τὰ ἀστέρια καὶ τοὺς Ὠρίωνες, πιὸ βαρὺ εἶνε – ποιό; **Ἡ πίστις!** αὐτὴ βαραίνει παραπάνω. Καὶ ὁ Μωυσῆς εἶδε ὅτι μέσ' στὰ παλάτια κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν πίστιν του καὶ νὰ γίνῃ εἰδωλολάτρη, νὰ λατρεύῃ τὶς μοῦμιες μέσ' στὶς πυραμίδες, τὰ φίδια, τὰ κρεμμύδια καὶ τὰ σκόρδα – γιὰ αὐτὰ εἶχαν ἐκεῖ γιὰ θεοὺς· καὶ προτίμησε νὰ μείνῃ πιστὸς στὸ Θεὸ τῶν πατέρων του, νὰ πιστεύῃ σὰν τὴ μάνα καὶ τὴ γιαγιά του, ὅπως οἱ πρόγονοί του. Γι' αὐτὸ ἐγένε ἀφαντος. Βάδισε χιλιόμετρα, ἔφυγε μακριά, πῆγε κ' ἔγινε – τί· τσοπάνης, νὰ βόσκη ἀρνιά καὶ νὰ παίξῃ φλογέρα. Ναί· χίλιες φορές τσοπάνης μετὰ τὴν πίστιν στὸ Θεό, παρὰ βασιλιάς ποῦ νὰ μὴν πιστεύῃ στὸν Κύριον. Αὐτὸ τὸ δίδαγμα παίρνουμε σήμερον. Ἔχει μεγαλεῖο ἡ πίστις μας· παραπάνω ἀπὸ ὅλα εἶνε **ἡ Ὁρθόδοξος πίστις**.

Πόσα χρόνια ἔζησε ἔτσι; Σαραντα χρόνια. Καὶ ὕστερα τὸν κάλεσε ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἀνέδειξε ἡγέτη καὶ **ἀπελευθέρωσε τὸ λαὸ του** ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ φαραῶ.

* * *

Τέτοιο παράδειγμα, ἀδελφοί μου, μᾶς παρουσιάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας· **παράδειγμα ἡρωικῆς ἀποφάσεως**. Ἀνάλογα παραδείγματα ἔχει καὶ ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ ἀλλὰ ἐνδόξου ἔθνους μας. Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία ν' ἀνοίξουμε τὴν ἱστορία μας, νὰ διαβάσουμε καὶ νὰ κλάψουμε. Μόνον ὁποῖος εἶνε πέτρα δὲν θὰ συγκινηθῇ διαβάζοντας τὸ βίον τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Κολοκοτρώνη, ὄλων ἐκείνων ποῦ θυσίασαν τὰ πάντα γιὰ νὰ ζοῦμε ἐμεῖς ἐλεύθεροι. Πῶς ἔφτασε ἡ λευτεριά σ' ἐμᾶς; δὲν ἔφτασε ἑτοιμὴ στὸ πιάτο, ἀλλὰ μέσ' ἀπὸ κόπους, δάκρυα καὶ αἵματα. Ἄν ἔχουμε σήμερον ἐκκλησιᾶς καὶ κάνουμε γιορτὲς καὶ κυματίζῃ στὴν Ἀκρόπολιν ἐλληνικὴ σημαία, ἃς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη ὄλων ἐκείνων ποῦ στὰ

βουνά, τὰ λαγκάδια καὶ τὶς θάλασσες ἔδωσαν τὸ παρὼν στὸ προσκλητήριο· ἔτσι ζῆ σήμερον ἡ πατρίδα καὶ πρὸ παντὸς ἡ πίστις ἡ ὀρθόδοξος.

Γιὰ διαβάστε π.χ. γιὰ τὸν **Ἀθανάσιον Διάκονον**. Ἦταν λεβέντης Ῥουμελιώτης μετὰ πνοή. Καὶ μᾶς διδάσκει κάτι παρόμοιον μετὰ τὸ Μωυσῆ. Στάθηκε καὶ πολέμησε στὰ στενά, καὶ τὸν ἔπιασαν οἱ Τοῦρκοι. Θαύμασαν τὸ ἀνάστημα, τὴν ὀμορφιά, τὴν παλληκαριά του. –Ἀλλάζεις τὴν πίστιν σου; τοῦ λέει ὁ Ὁμὲρ Βρυώνης· πασᾶς θὰ γίνῃς, θὰ σοῦ δώσουμε τὸ πασσαλίκι, θὰ ἐξουσιάζῃς ὅλη τὴ Ῥούμελη. –Ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, λέει, Γραικὸς θὰ πεθάνω!... Καὶ προτίμησε νὰ τὸν σουβλίσουν, τὴν ὥρα ποῦ ἀνθίζε ἡ γῆ τὴν ἀνοιξί... Δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά, εἶνε γεγονότα.

Ὁ διάβολος ἔρχεται σὲ ὄλους καὶ μᾶς φέρνει τὸ δῖλημμα. Κ' ἐμεῖς, «τράμπα - τραπαλίζομαι», **δὲν παίρνουμε ἡρωικὰς ἀποφάσεις**. Στὸ φτωχαδάκι προτείνει νὰ πάῃ στὴ χάβρα τῶν Ἑβραίων, νὰ γίνῃ ἰεχωβίτης, καὶ τοῦ τάξει δολάρια μετὰ τὸ ἐκ ἀπ' τὸ Σικάγο. Στὴ φτωχὴ κόρη, ποῦ πάνω στὴ βελόνα «βγάζει τὰ μάτια της», τῆς προτείνει νὰ γίνῃ μεγάλη κυρία κάνοντας ἀβαρία στὶς ἀρχές της. Πάει στὸν ἄλλο καὶ τοῦ λέει· –Θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος; προσκύνῃσέ με... Πάει καὶ στὸν ἄλλο, τὸν παπᾶ, καὶ τοῦ λέει· –Θέ'ς νὰ γίνῃς δεσπότης, μητροπολίτης, πατριάρχης; προσκύνῃ τὸν διάβολον μέσῃ στὶς στοᾶς καὶ θὰ γίνῃς...

Ναί, ἔτσι παίζει ὁ διάβολος τὶς ψυχές. Ἄλλ' ἐμεῖς ὄχι! Ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ποῦ ἐορτάζουμε, ν' ἀνανεώσουμε τὴν ἀπόφασίν μας **νὰ ζήσουμε καὶ νὰ πεθάνουμε ὀρθόδοξοι**. Νὰ βάλουμε ζυγαριά. Προτιμότερον φτωχὸς μετὰ τὸ Χριστὸ παρὰ ἑκατομμυριοῦχος μετὰ τὸν διάβολον. Προτιμότερον φτωχὴ κόρη καὶ νὰ ἴχῃ τὴν τιμὴν σου παρὰ κυρία ὑπουργοῦ μετὰ ἀτιμία. Προτιμότερον φτωχὸς μετὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν παρὰ ἰεχωβίτης μετὰ τὸν διάβολον. Προτιμότερον –ἐγὼ τοῦλάχιστον προτιμῶ– νὰ εἶμαι ἕνας παπᾶς, ἕνας καλόγερος, νὰ κρατᾶ ἕνα κομποσχοίνι καὶ νὰ λέω «*Κύριε, ἐλέησον*», παρὰ νὰ γίνω πατριάρχης μετὰ τὸν διάβολον.

Ὅχι, ἀδελφοί μου, **δὲν θὰ πουλήσουμε τὴν Ὁρθοδοξίαν**. Κι ἂν ἀκόμα μᾶς στρώσουν τὴ γῆ μετὰ διαμάντια καὶ χρυσάφι, ἐμεῖς γεννηθήκαμε ὀρθόδοξοι, θὰ πεθάνουμε ὀρθόδοξοι. «*Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις*» (Συναγ. Ὁρθοδ.) ἔσωσε τὸν κόσμον. Ὁ Θεὸς δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων καὶ ὄλων τῶν ἡρώων, τῶν ὁποίων τὴν ἱερὰ μνήμην ἐορτάζουμε σήμερον, ἃς σῶσῃ καὶ σκέπη πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**